

Izgalmas hétköznapok

„Nem akartak félrevezetni”

Kosáryi kérdéssel érkeztem Gyarmati Katalinhoz. Kíváncsi voltam, miért érte a nagy megtiszteltetés. Meg aztán régóta érdekel az olyan munka is, amit ő csinál. Az ATIVIZIG főelőadója ugyanis népi ellenőr. Négy éve szorgalmasan vizsgálja a vállalatok, intézmények életét, a rendelet végrehajtását, mindazt, amit illik ezzel a megbízatással kutatni. Előtte nem volt, mégis meglepődtem, amikor egy fiatal, nagyon kedves nővel találkoztam, mert a hiedelem, a köz vélekedése erre a posztra szigorú, rámenős, a bűnügyi nyomozóhoz hasonló személy portréját rajzolja meg. Nem olyat, aki csipőből tüzel, hanem aki mindenütt ott van, sőtét ügyeket derít fel, kétes dolgok csomóit bogozza ki. Egyszóval a társadalmi lelkiismerete, ki még azért is szimpatikus, mert amit csinál, azt ingyen teszi.

Gyarmati Katalintól szót kértem ehhez a képhez, de a válasz helyett csak mosolyog.

Nincs történet nagy lebutításokról, rablásokról, sem az évszázad bűnügyéről. Feketézőkről, spekulánsokról, csalókról és szélhámosokról sem beszél. De amit Gyarmati Katalin lelkiismeretesen, hozzáértéssel és szívesen végez, az mind nagyon izgalmas. Mert életünk, hétköznapjaink alakulásáról, formálódásáról szól.

Négy évvel ezelőtt alakult a népi ellenőrzési bizottságnál az ipari szakcsoport. Pénzügyi számviteli főiskolát végeztem, így választottak be a csoportba. Azon

azért esodálkoztam, hogy kinek juthattam észébe. Eleinte bizony, amikor egy igazgatói szobába bekopogtam, jobban vert a szívem, mint általában. Hogy fogok kérdezőni, hogy fogok fellépni, s egy kis szorongást éreztem. Igyekeztem magabiztosnak látszani, lehet, hogy sikerült, lehet, hogy nem, bár végső soron nem is érdekes. Amire kíváncsi voltam, azt mindig megtudtam. Soha nem úgy fogadtak, mintha egy számon kérő hivatalból jönnék, hanem mint aki segíthet valamiben. Becsapni... Ez érdekes kérdés. Egyszer éreztem csak, hogy más választ kaptam. Pontosabban, hogy jól fejezzem ki magam, a felelet nem volt igaz. Mindössze egyszer. Mások nem akartak félrevezetni. S azt soha nem éreztem, hogy hibát jöttem keresni. A népi ellenőr legfontosabb feladata a segítés. Amikor megfogalmazom a jelentést, mindig ott szerepel a vállalat kérése is, természetesen, ha az jogos. Ahogy ők szeretnék a változást, ahogy a vállalat látja legjobbnak az előrehaladást, annak megfelelően alakítom a mondatokat.

Hogy miképp kezdődik a vizsgálat? Minden félreértést el szeretnék oszlatni. A népi ellenőr nem ötletszerűen dolgozik, hanem a NEB programja szerint. Jó előre értesítenek a témáról és a vizsgálathoz megkapom a szempontokat is. Egy-két nap alatt felkészülök, áttanulmányozom a kérdésre vonatkozó rendeleteket. Aztán a vizsgálatban részt vevők felosztják egymás között a területet. Mindenki azt csinálja,

amihez a legjobban ért. Három-négy nap alatt befejezem általában a munkát. Még mindegyik feladatom érdekes volt. Mégis a legjobban a lakáselosztás, a vállalatok bérlet-vevő kiválasztási joga érdekelt, mert a lakás-kérdés ma a fiatalok legnépszerűbb problémája. Jól esett látni, hogy a négy vállalatnál, ahol mi jártunk, minden megtesznek és sokat segítenek. Természetesen az anyagi lehetőségekhez képest. De hosszasan tudnék beszélni más vizsgálatról, mint az egészségügyi törvény végrehajtása, többlet-telek értékesítés, az IKV szolgáltatásai. Nem volt még olyan feladat, amit nem szívesen végeztem volna. Ez a munka mindig izgalmas, és egyre izgalmasabb számomra. Hiszen szélesedik látóköröm és többet tudok meg életünkről. Fanaszbejelentés alapján még nem kerestem fel egy intézményt sem, de nemcsak az a fajta „kutatás” az izgalmas. Nagyon sok információt rejt például az is, hogy egy rendeletet mint hajtának végre. A végrehajtáson sok múlik, többnyire az eredmények.

Gyarmati Katalin szeret utazni, olvasni, moziba járni, szép időben sétálni, emberekkel beszélgetni, kézimunkázni, szórakozni. Kedveli a munkáját és gyakran foglalkozik a felelősséggel.

A Központi Népi Ellenőrzési Bizottság november 7-e alkalmából két szegedi népi ellenőrnek adományozott emléklapokat. Az egyik kintüntetett Gyarmati Katalin.

Halász Miklós

A Petőfi utcától a Süli András utcáig

Képeit, a „krajcáros festékekkel leírt Andersen-mesék” már megjárták Európa néhány nagyvárosát, de életében nem változott semmi. A Katona utcában csak azt tudták róla, hogy András bácsi jót vág, szentet hord, kisebb-nagyobb munkákat vállal a környéken. Nem is hitték el neki, hogy fiatal korában ismert festő volt. Legyintettek egyet a háta mögött, és ezzel el is volt intézve a dolog. Az idő aztán Süli Andrást igazolta, a magyar naiv festészet legeredetibb, legnagyobb alakját.

Nyolcvan éve, 1896. november 30-án született Algyőn, a Petőfi utca 16. számú házban. Mindössze hat osztályt végzett, majd tizenkét éves korától kezdve — szüleihez hasonlóan — ő is napszámba járt. A világháborúban 1915 és 1918 között a „trénereknél” szolgált. Leszerelése után megragasztott két hold földet, azt művelte. Szabad idejében — 1933-tól — festegetett: „...már kis iskolás koromban nagyon szerettem rajzolgatni, ez a tulajdonságom a későbbiek során jobban fokozódott... megpróbáltam a festéssel is, és ennek sikere végleg ide kötelezett el”. (Önéletrajza a Tiszatví 1971/12. számában.)

Bálint Jenő (1889—1945) az „östehtések” főkutatója és népszerűsítője (no meg anyagi haszonélvezője) 1934-ben kiállításra biztatja, melyre a következő évben Budapesten került sor. Felfedezője szerint „a festői kifejezés egyszerűsége és közvetlensége”, valamint „a teremtető derű, a gyermeki lélek és elképzelés pazar tömkelege” jellemzi képeit. (Magyar östehtesség, 1935. június 1.)

A várt festői kiteljesedés helyett derékba tört Süli András rövid, öt évig tartó

(1933—1938) művészi pályafutása: „...festményeimet nem kaptam vissza... képeim sorsát érdeklődve még a negyvenes évek elején is többször irtam Bálint szerkesztő úrnak, de leveleim válasz nélkül maradtak, ez aztán végképp elvette a festéstől a kedvemet...”

Süli András, az algyői parasztember arra nem is gondolhatott, hogy a pesti szerkesztő úrral szemben igazát keresse. Végso elkeseredésében művészetével, képeivel számolt le: megmaradt munkáit kihordta az udvar közepére és elégette...

A harmincas évek második felében (1938) Szegedre költözött, élete végéig filléres alkalmi munkákból élt. Bizonyára nem is hallott róla, hogy vissza nem kapott képei ebben az évben Amszterdamban szerepeltek a magyar östehtések kiállításán. A rákövetkező három évtizedről nincs mit írunk: a meghasonlott Süli András egyetlen képet sem festett! Moldován Domokos filmrendező, néprajzkutató, a magyar naiv művészet hosszasan keresés után találta rá „megrendítő körülmények között”.

Ekkor kezdődött Süli András második élete. Művészetére Németh Lajos (New Hungarian Quarterly), Szabó Júlia (Művészet) és Moldován Domokos (Új irás, Magyar Nemzet, Képzőművészeti Almanach I. kötet), míg sanyarú helyzetére Kulka Eszter (Délmagyarország) hívta föl a figyelmet. Pozsonyban, a Naiv Művészet I. Triennáléján (1966) már nyolc képe szerepelt. A következő évben Székesfehérváron a Magyar Naiv Művészek című kiállításpon kiemelt művét láthattuk, és egyik képe a katalógus címlapját díszítette. Németh Lajos a Kritika hasábjain (1967/5—6. sz.) arányérképét páratlanul, művészetét esztétikailag a legegységesebbnek és legmeggyőzőbbnek nevezi.

Szegedi egyéni kiállítására 1968 júniusában került sor. A megnyitót mondó Ortutay Gyula akadémikus szerint örülhetünk, hogy Süli András „nehéz élete után... megérthette még a kiengesztelődés — művei felmutatásának megbékítő, szép pillanatait”, de figyelmeztetett is, hogy „ez a varázs ne feledtesse el velünk kötelességünket... Századok pazarlását ne folytassuk”.

A következő hónapban a algyői képmagyát elkerülte. televízió bemutatta Moldován Domokos portréfilmjét a művészről. Az 1969-es esztendő kettős sikert hoz: a linzi csoportkiállítás után életműve Pozsonyban, a Naiv Művészet II. Triennáléján szerepel. A kiállítás 23 ország alkotóinak mintegy 600 művét mutatták be. Süli András — a jugoszláv Ivan Rabuzin mögött — a második díjat nyerte el. Fűzes Endre beszámolója szerint (Múzeumi Közlemények 1970/1. sz.) a döntéssel a külföldi szakemberek jó része nem értett egyet. Szerintük Süli András joggal pályázott a nagydíjra!

Az örömhír még eljutott András bácsihoz, a díjösszeg már nem. A sokadik tüdőgyulladás, melyet a szállásolói szolgáló hideg konyhában kapott, 1969. október 20-án végzett vele.

Két hét sem telt el, és Horváth Dezső fájó-szép elbeszélésében (Délmagyarország, 1969. november 2.) újra életre kelt a festő, akinek minden egyes képeről „meg lehetne írni a naiv festők katekizmusát”.

Süli András halála után művei tovább folytatták diadalútjukat. A Magyar Nemzeti Galéria kiállításán (Magyar naiv művészet a XX. században, 1972.) bemutatott képei alapján Rózsa Gyula a Népszabadságban azt írta róla, hogy ő „az egyetlen festő, aki valóban naiv is, valóban művész is, aki meg tudott maradni naivnak, művészek — embernek — ebben a szomorú sokadalomban... Az ő festészetet felemel és gyönyörködött, megrendít és elbűvöl, színei varázslatosak, képeinek tisztaságát és atmoszféráját etikai tisztaságot sugároz — egyszerűen... nem az a lényeg már, hogy naiv, hanem az, hogy festő”.

A szegedi November 7. Művelődési Központ 1973 nyarán emlékkiállítását rendezett műveiből. Torna József költő megnyitójában rámutatott, hogy az az érzékenység, amely a semmiből egy Süli András-féle világot teremtett, meg is ölte a meglóptott festőben a művészt.

A Magyar Nemzeti Galériában a naiv művészetet bemutató állandó kiállítás jelenleg is őt kiemelkedő képe szerepel: A család ebédel a szobában (1935), Vasútdalolás (1935), Baromfiudvar (1936), Templombelső (1937) és a Sógornő szobája reggel takarítás után (1938).

Tavaly január 1-én az is megtörtént, amiről András bácsi annyi színes álma között álmodni sem mert: szülőfalujában utcát neveztek el róla. Ha életében nem is, de halálában „meglelte hazáját”, hol művészetének európai rangját büszkén hirdeti az a harminc és egy-néhány festménye, mely az

A következő hónapban a algyői képmagyát elkerülte. televízió bemutatta Moldován Domokos portréfilmjét a művészről. Az 1969-es esztendő kettős sikert hoz: a linzi csoportkiállítás után életműve Pozsonyban, a Naiv Művészet II. Triennáléján szerepel. A kiállítás 23 ország alkotóinak mintegy 600 művét mutatták be. Süli András — a jugoszláv Ivan Rabuzin mögött — a második díjat nyerte el. Fűzes Endre beszámolója szerint (Múzeumi Közlemények 1970/1. sz.) a döntéssel a külföldi szakemberek jó része nem értett egyet. Szerintük Süli András joggal pályázott a nagydíjra!

Az örömhír még eljutott András bácsihoz, a díjösszeg már nem. A sokadik tüdőgyulladás, melyet a szállásolói szolgáló hideg konyhában kapott, 1969. október 20-án végzett vele.

Két hét sem telt el, és Horváth Dezső fájó-szép elbeszélésében (Délmagyarország, 1969. november 2.) újra életre kelt a festő, akinek minden egyes képeről „meg lehetne írni a naiv festők katekizmusát”.

Süli András halála után művei tovább folytatták diadalútjukat. A Magyar Nemzeti Galéria kiállításán (Magyar naiv művészet a XX. században, 1972.) bemutatott képei alapján Rózsa Gyula a Népszabadságban azt írta róla, hogy ő „az egyetlen festő, aki valóban naiv is, valóban művész is, aki meg tudott maradni naivnak, művészek — embernek — ebben a szomorú sokadalomban... Az ő festészetet felemel és gyönyörködött, megrendít és elbűvöl, színei varázslatosak, képeinek tisztaságát és atmoszféráját etikai tisztaságot sugároz — egyszerűen... nem az a lényeg már, hogy naiv, hanem az, hogy festő”.

A szegedi November 7. Művelődési Központ 1973 nyarán emlékkiállítását rendezett műveiből. Torna József költő megnyitójában rámutatott, hogy az az érzékenység, amely a semmiből egy Süli András-féle világot teremtett, meg is ölte a meglóptott festőben a művészt.

A Magyar Nemzeti Galériában a naiv művészetet bemutató állandó kiállítás jelenleg is őt kiemelkedő képe szerepel: A család ebédel a szobában (1935), Vasútdalolás (1935), Baromfiudvar (1936), Templombelső (1937) és a Sógornő szobája reggel takarítás után (1938).

Tavaly január 1-én az is megtörtént, amiről András bácsi annyi színes álma között álmodni sem mert: szülőfalujában utcát neveztek el róla. Ha életében nem is, de halálában „meglelte hazáját”, hol művészetének európai rangját büszkén hirdeti az a harminc és egy-néhány festménye, mely az

A következő hónapban a algyői képmagyát elkerülte. televízió bemutatta Moldován Domokos portréfilmjét a művészről. Az 1969-es esztendő kettős sikert hoz: a linzi csoportkiállítás után életműve Pozsonyban, a Naiv Művészet II. Triennáléján szerepel. A kiállítás 23 ország alkotóinak mintegy 600 művét mutatták be. Süli András — a jugoszláv Ivan Rabuzin mögött — a második díjat nyerte el. Fűzes Endre beszámolója szerint (Múzeumi Közlemények 1970/1. sz.) a döntéssel a külföldi szakemberek jó része nem értett egyet. Szerintük Süli András joggal pályázott a nagydíjra!

Az örömhír még eljutott András bácsihoz, a díjösszeg már nem. A sokadik tüdőgyulladás, melyet a szállásolói szolgáló hideg konyhában kapott, 1969. október 20-án végzett vele.

Két hét sem telt el, és Horváth Dezső fájó-szép elbeszélésében (Délmagyarország, 1969. november 2.) újra életre kelt a festő, akinek minden egyes képeről „meg lehetne írni a naiv festők katekizmusát”.

Süli András halála után művei tovább folytatták diadalútjukat. A Magyar Nemzeti Galéria kiállításán (Magyar naiv művészet a XX. században, 1972.) bemutatott képei alapján Rózsa Gyula a Népszabadságban azt írta róla, hogy ő „az egyetlen festő, aki valóban naiv is, valóban művész is, aki meg tudott maradni naivnak, művészek — embernek — ebben a szomorú sokadalomban... Az ő festészetet felemel és gyönyörködött, megrendít és elbűvöl, színei varázslatosak, képeinek tisztaságát és atmoszféráját etikai tisztaságot sugároz — egyszerűen... nem az a lényeg már, hogy naiv, hanem az, hogy festő”.

A szegedi November 7. Művelődési Központ 1973 nyarán emlékkiállítását rendezett műveiből. Torna József költő megnyitójában rámutatott, hogy az az érzékenység, amely a semmiből egy Süli András-féle világot teremtett, meg is ölte a meglóptott festőben a művészt.

A Magyar Nemzeti Galériában a naiv művészetet bemutató állandó kiállítás jelenleg is őt kiemelkedő képe szerepel: A család ebédel a szobában (1935), Vasútdalolás (1935), Baromfiudvar (1936), Templombelső (1937) és a Sógornő szobája reggel takarítás után (1938).

Tavaly január 1-én az is megtörtént, amiről András bácsi annyi színes álma között álmodni sem mert: szülőfalujában utcát neveztek el róla. Ha életében nem is, de halálában „meglelte hazáját”, hol művészetének európai rangját büszkén hirdeti az a harminc és egy-néhány festménye, mely az

A következő hónapban a algyői képmagyát elkerülte. televízió bemutatta Moldován Domokos portréfilmjét a művészről. Az 1969-es esztendő kettős sikert hoz: a linzi csoportkiállítás után életműve Pozsonyban, a Naiv Művészet II. Triennáléján szerepel. A kiállítás 23 ország alkotóinak mintegy 600 művét mutatták be. Süli András — a jugoszláv Ivan Rabuzin mögött — a második díjat nyerte el. Fűzes Endre beszámolója szerint (Múzeumi Közlemények 1970/1. sz.) a döntéssel a külföldi szakemberek jó része nem értett egyet. Szerintük Süli András joggal pályázott a nagydíjra!

Az örömhír még eljutott András bácsihoz, a díjösszeg már nem. A sokadik tüdőgyulladás, melyet a szállásolói szolgáló hideg konyhában kapott, 1969. október 20-án végzett vele.

Két hét sem telt el, és Horváth Dezső fájó-szép elbeszélésében (Délmagyarország, 1969. november 2.) újra életre kelt a festő, akinek minden egyes képeről „meg lehetne írni a naiv festők katekizmusát”.

Süli András halála után művei tovább folytatták diadalútjukat. A Magyar Nemzeti Galéria kiállításán (Magyar naiv művészet a XX. században, 1972.) bemutatott képei alapján Rózsa Gyula a Népszabadságban azt írta róla, hogy ő „az egyetlen festő, aki valóban naiv is, valóban művész is, aki meg tudott maradni naivnak, művészek — embernek — ebben a szomorú sokadalomban... Az ő festészetet felemel és gyönyörködött, megrendít és elbűvöl, színei varázslatosak, képeinek tisztaságát és atmoszféráját etikai tisztaságot sugároz — egyszerűen... nem az a lényeg már, hogy naiv, hanem az, hogy festő”.

A szegedi November 7. Művelődési Központ 1973 nyarán emlékkiállítását rendezett műveiből. Torna József költő megnyitójában rámutatott, hogy az az érzékenység, amely a semmiből egy Süli András-féle világot teremtett, meg is ölte a meglóptott festőben a művészt.

A Magyar Nemzeti Galériában a naiv művészetet bemutató állandó kiállítás jelenleg is őt kiemelkedő képe szerepel: A család ebédel a szobában (1935), Vasútdalolás (1935), Baromfiudvar (1936), Templombelső (1937) és a Sógornő szobája reggel takarítás után (1938).

Tavaly január 1-én az is megtörtént, amiről András bácsi annyi színes álma között álmodni sem mert: szülőfalujában utcát neveztek el róla. Ha életében nem is, de halálában „meglelte hazáját”, hol művészetének európai rangját büszkén hirdeti az a harminc és egy-néhány festménye, mely az

A következő hónapban a algyői képmagyát elkerülte. televízió bemutatta Moldován Domokos portréfilmjét a művészről. Az 1969-es esztendő kettős sikert hoz: a linzi csoportkiállítás után életműve Pozsonyban, a Naiv Művészet II. Triennáléján szerepel. A kiállítás 23 ország alkotóinak mintegy 600 művét mutatták be. Süli András — a jugoszláv Ivan Rabuzin mögött — a második díjat nyerte el. Fűzes Endre beszámolója szerint (Múzeumi Közlemények 1970/1. sz.) a döntéssel a külföldi szakemberek jó része nem értett egyet. Szerintük Süli András joggal pályázott a nagydíjra!

Az örömhír még eljutott András bácsihoz, a díjösszeg már nem. A sokadik tüdőgyulladás, melyet a szállásolói szolgáló hideg konyhában kapott, 1969. október 20-án végzett vele.

Két hét sem telt el, és Horváth Dezső fájó-szép elbeszélésében (Délmagyarország, 1969. november 2.) újra életre kelt a festő, akinek minden egyes képeről „meg lehetne írni a naiv festők katekizmusát”.

Süli András halála után művei tovább folytatták diadalútjukat. A Magyar Nemzeti Galéria kiállításán (Magyar naiv művészet a XX. században, 1972.) bemutatott képei alapján Rózsa Gyula a Népszabadságban azt írta róla, hogy ő „az egyetlen festő, aki valóban naiv is, valóban művész is, aki meg tudott maradni naivnak, művészek — embernek — ebben a szomorú sokadalomban... Az ő festészetet felemel és gyönyörködött, megrendít és elbűvöl, színei varázslatosak, képeinek tisztaságát és atmoszféráját etikai tisztaságot sugároz — egyszerűen... nem az a lényeg már, hogy naiv, hanem az, hogy festő”.

A szegedi November 7. Művelődési Központ 1973 nyarán emlékkiállítását rendezett műveiből. Torna József költő megnyitójában rámutatott, hogy az az érzékenység, amely a semmiből egy Süli András-féle világot teremtett, meg is ölte a meglóptott festőben a művészt.

A Magyar Nemzeti Galériában a naiv művészetet bemutató állandó kiállítás jelenleg is őt kiemelkedő képe szerepel: A család ebédel a szobában (1935), Vasútdalolás (1935), Baromfiudvar (1936), Templombelső (1937) és a Sógornő szobája reggel takarítás után (1938).

Tavaly január 1-én az is megtörtént, amiről András bácsi annyi színes álma között álmodni sem mert: szülőfalujában utcát neveztek el róla. Ha életében nem is, de halálában „meglelte hazáját”, hol művészetének európai rangját büszkén hirdeti az a harminc és egy-néhány festménye, mely az

A következő hónapban a algyői képmagyát elkerülte. televízió bemutatta Moldován Domokos portréfilmjét a művészről. Az 1969-es esztendő kettős sikert hoz: a linzi csoportkiállítás után életműve Pozsonyban, a Naiv Művészet II. Triennáléján szerepel. A kiállítás 23 ország alkotóinak mintegy 600 művét mutatták be. Süli András — a jugoszláv Ivan Rabuzin mögött — a második díjat nyerte el. Fűzes Endre beszámolója szerint (Múzeumi Közlemények 1970/1. sz.) a döntéssel a külföldi szakemberek jó része nem értett egyet. Szerintük Süli András joggal pályázott a nagydíjra!

Az örömhír még eljutott András bácsihoz, a díjösszeg már nem. A sokadik tüdőgyulladás, melyet a szállásolói szolgáló hideg konyhában kapott, 1969. október 20-án végzett vele.

Két hét sem telt el, és Horváth Dezső fájó-szép elbeszélésében (Délmagyarország, 1969. november 2.) újra életre kelt a festő, akinek minden egyes képeről „meg lehetne írni a naiv festők katekizmusát”.

Süli András halála után művei tovább folytatták diadalútjukat. A Magyar Nemzeti Galéria kiállításán (Magyar naiv művészet a XX. században, 1972.) bemutatott képei alapján Rózsa Gyula a Népszabadságban azt írta róla, hogy ő „az egyetlen festő, aki valóban naiv is, valóban művész is, aki meg tudott maradni naivnak, művészek — embernek — ebben a szomorú sokadalomban... Az ő festészetet felemel és gyönyörködött, megrendít és elbűvöl, színei varázslatosak, képeinek tisztaságát és atmoszféráját etikai tisztaságot sugároz — egyszerűen... nem az a lényeg már, hogy naiv, hanem az, hogy festő”.

A szegedi November 7. Művelődési Központ 1973 nyarán emlékkiállítását rendezett műveiből. Torna József költő megnyitójában rámutatott, hogy az az érzékenység, amely a semmiből egy Süli András-féle világot teremtett, meg is ölte a meglóptott festőben a művészt.

A Magyar Nemzeti Galériában a naiv művészetet bemutató állandó kiállítás jelenleg is őt kiemelkedő képe szerepel: A család ebédel a szobában (1935), Vasútdalolás (1935), Baromfiudvar (1936), Templombelső (1937) és a Sógornő szobája reggel takarítás után (1938).

Tavaly január 1-én az is megtörtént, amiről András bácsi annyi színes álma között álmodni sem mert: szülőfalujában utcát neveztek el róla. Ha életében nem is, de halálában „meglelte hazáját”, hol művészetének európai rangját büszkén hirdeti az a harminc és egy-néhány festménye, mely az

A következő hónapban a algyői képmagyát elkerülte. televízió bemutatta Moldován Domokos portréfilmjét a művészről. Az 1969-es esztendő kettős sikert hoz: a linzi csoportkiállítás után életműve Pozsonyban, a Naiv Művészet II. Triennáléján szerepel. A kiállítás 23 ország alkotóinak mintegy 600 művét mutatták be. Süli András — a jugoszláv Ivan Rabuzin mögött — a második díjat nyerte el. Fűzes Endre beszámolója szerint (Múzeumi Közlemények 1970/1. sz.) a döntéssel a külföldi szakemberek jó része nem értett egyet. Szerintük Süli András joggal pályázott a nagydíjra!

Az örömhír még eljutott András bácsihoz, a díjösszeg már nem. A sokadik tüdőgyulladás, melyet a szállásolói szolgáló hideg konyhában kapott, 1969. október 20-án végzett vele.

Két hét sem telt el, és Horváth Dezső fájó-szép elbeszélésében (Délmagyarország, 1969. november 2.) újra életre kelt a festő, akinek minden egyes képeről „meg lehetne írni a naiv festők katekizmusát”.

Süli András halála után művei tovább folytatták diadalútjukat. A Magyar Nemzeti Galéria kiállításán (Magyar naiv művészet a XX. században, 1972.) bemutatott képei alapján Rózsa Gyula a Népszabadságban azt írta róla, hogy ő „az egyetlen festő, aki valóban naiv is, valóban művész is, aki meg tudott maradni naivnak, művészek — embernek — ebben a szomorú sokadalomban... Az ő festészetet felemel és gyönyörködött, megrendít és elbűvöl, színei varázslatosak, képeinek tisztaságát és atmoszféráját etikai tisztaságot sugároz — egyszerűen... nem az a lényeg már, hogy naiv, hanem az, hogy festő”.

A szegedi November 7. Művelődési Központ 1973 nyarán emlékkiállítását rendezett műveiből. Torna József költő megnyitójában rámutatott, hogy az az érzékenység, amely a semmiből egy Süli András-féle világot teremtett, meg is ölte a meglóptott festőben a művészt.

A Magyar Nemzeti Galériában a naiv művészetet bemutató állandó kiállítás jelenleg is őt kiemelkedő képe szerepel: A család ebédel a szobában (1935), Vasútdalolás (1935), Baromfiudvar (1936), Templombelső (1937) és a Sógornő szobája reggel takarítás után (1938).

Tavaly január 1-én az is megtörtént, amiről András bácsi annyi színes álma között álmodni sem mert: szülőfalujában utcát neveztek el róla. Ha életében nem is, de halálában „meglelte hazáját”, hol művészetének európai rangját büszkén hirdeti az a harminc és egy-néhány festménye, mely az

A következő hónapban a algyői képmagyát elkerülte. televízió bemutatta Moldován Domokos portréfilmjét a művészről. Az 1969-es esztendő kettős sikert hoz: a linzi csoportkiállítás után életműve Pozsonyban, a Naiv Művészet II. Triennáléján szerepel. A kiállítás 23 ország alkotóinak mintegy 600 művét mutatták be. Süli András — a jugoszláv Ivan Rabuzin mögött — a második díjat nyerte el. Fűzes Endre beszámolója szerint (Múzeumi Közlemények 1970/1. sz.) a döntéssel a külföldi szakemberek jó része nem értett egyet. Szerintük Süli András joggal pályázott a nagydíjra!

Az örömhír még eljutott András bácsihoz, a díjösszeg már nem. A sokadik tüdőgyulladás, melyet a szállásolói szolgáló hideg konyhában kapott, 1969. október 20-án végzett vele.

Két hét sem telt el, és Horváth Dezső fájó-szép elbeszélésében (Délmagyarország, 1969. november 2.) újra életre kelt a festő, akinek minden egyes képeről „meg lehetne írni a naiv festők katekizmusát”.

Süli András halála után művei tovább folytatták diadalútjukat. A Magyar Nemzeti Galéria kiállításán (Magyar naiv művészet a XX. században, 1972.) bemutatott képei alapján Rózsa Gyula a Népszabadságban azt írta róla, hogy ő „az egyetlen festő, aki valóban naiv is, valóban művész is, aki meg tudott maradni naivnak, művészek — embernek — ebben a szomorú sokadalomban... Az ő festészetet felemel és gyönyörködött, megrendít és elbűvöl, színei varázslatosak, képeinek tisztaságát és atmoszféráját etikai tisztaságot sugároz — egyszerűen... nem az a lényeg már, hogy naiv, hanem az, hogy festő”.

A szegedi November 7. Művelődési Központ 1973 nyarán emlékkiállítását rendezett műveiből. Torna József költő megnyitójában rámutatott, hogy az az érzékenység, amely a semmiből egy Süli András-féle világot teremtett, meg is ölte a meglóptott festőben a művészt.

A Magyar Nemzeti Galériában a naiv művészetet bemutató állandó kiállítás jelenleg is őt kiemelkedő képe szerepel: A család ebédel a szobában (1935), Vasútdalolás (1935), Baromfiudvar (1936), Templombelső (1937) és a Sógornő szobája reggel takarítás után (1938).

Tavaly január 1-én az is megtörtént, amiről András bácsi annyi színes álma között álmodni sem mert: szülőfalujában utcát neveztek el róla. Ha életében nem is, de halálában „meglelte hazáját”, hol művészetének európai rangját büszkén hirdeti az a harminc és egy-néhány festménye, mely az

A következő hónapban a algyői ké